License No. 342. Dated 4—3—1936.

VAIDYA SARATHY.

AN ANGLO-VERNACULAR MONTHLY
MEDICAL JOURNAL
MAINLY DEVOTED TO AYURVEDA—
THE HINDU SYSTEM OF MEDICINE

February 1938

Vol. 2.] [No. 11.

EDITOR:- N. S. MOOSS, (VAYASKARA).

Annual Subscription Rs. 3/- This copy As. 4.

CONTENTS.

FEBRUARY.

VAIDYA SARATHY

An Anglo-Vrnacular Monthly Medical Journal.

Vol. II	FEBRUARY, 1938.	No. 11.

PRESIDENTIAL ADDRESS OF

Mahamahopadhyaya Kj. Gananath Sen Saraswathi M. A., L. M. S.

AT

The Second Indian Cultural Conference (Ayurvedic Section)

Held Under the Auspices of the Indian Research Institute, Calcutta, on 17-12-937.

Ladies & Gentlemen,

Much appreciating your presence here to-night and the learned papers read by some of you, I offer my grateful thanks to you and the authorities of the Indian Research Institute for electing me, for the second time, President of the Ayurvedic Section of the Cultural Conference. I was very reluctant to accept this honour in my poor health but it has been pressed on me for reasons best known to the authorities. Naturally therefore I feel diffident of my powers to do justice to their selection and crave your indulgence for my failings.

You no doubt realize that Ayurveda or the Ancient System of Indian Medicine is still in considerable demand in India. At least three-fourths of the suffering Humanity of India resort to it. It had a glorious career in the past and the memories of its great achievements still linger in the Indian mind. I dealt with this subject in my last speech at the first Cultural Conference and on many occasions before. I shall not therefore go over the trodden ground as far as possible.

You know that the renaissance of Ayurveda has begun and the need for it is keenly felt all over India.

Thanks to the good offices of the Hon'ble Ministers conceding to the public demand, Government recognition of Ayurveda has come to stay in many provinces of India. In Bengal it has come at long last by the establishment of the General Council and State Faculty of Ayurvedic Medicine after 15 year's strenuous fighting with the Government on one side and a large section of the orthodox Kavirajes who mis-apprehended the issues on the other. Whilst we are still labouring in this Council to frame the Rules, other provinces like Madras, U. P. and Behar have Ayurvedic Colleges and Boards of Indigenous Medicine working for years now directly under their respective provincial Governments or substantially aided by them. But the true restoration and development of Ayurveda will occur only when the followers of Ayurveda have a wider and more liberal outlook and realise their deficiencies and difficulties and when the public understand that Ayurveda has a much bigger scope than it has been credited with, when liberal monetary help comes from them and when the brightest of our young men devote themselves to the study and advancement of Ayurveda. That day, I am afraid, is too far yet.

Now to take up the clue from where I left it in my last speech at the first Indian Cultural Conference. We have seen that in India's palmy days the light of Ayurveda shone gloriously in the East and illuminated the West by its effulgence and the Medical Systems of Arabia, Egypt, Rome and Greece owed their origin and inspiration to Ayurveda and the rest of Europe was indebted to the culture of these countries. Ayurveda was also the fountain-head of knowledge from which remote countries of the East like China got their initiative and inspiration. In Medicine, Surgery and allied subjects, the Sages of old had embodied their wisdom in their great *Samhitas* which atracted pupils from the East and the West. Even Alexander the Great was charmed with the success of the Indian Brahmans in cases of Snake-bite. From the days of "Kurukshetra" (about 3000 B. C.) to the days of foreign subjugation of India the success of Indian Surgeons in the battle-field was of no mean order. And chapters of *Sushruta* yet testify how physicians and surgeons always used to guard and treated the King and his forces for various ills some of which were caused by poisoned air and water.

But alas! the darkness of decay fell upon this glorious heritage of India as invasions after invasions, with their fire and pillage, came upon her from the Greeks, Scythians and Saracenes in the wake of our internecine

wars. I have related the history of this decay elsewhere and a little stock-taking of our present literature will, suffice to indicate the extent of our downfall.

The Extant Literature of Ayurveda.

As erroneous ideas as to the scope and correctness of the extant literature of Ayurveda prevail in some quarters it is necessary to take stock of our present treasures. Our old treasury must have been very rich as the relics that have been handed down to us prove to a large extent. Yet no substantial structure could be built with these relics alone. We must repolish and replenish our stock with new material and not be carried away by the wrong conviction that we yet have what we once had.

As instances in point, we may point out the condition of our Anatomy and Physiology as found in the classial works of Charaka, Sushruta and Vagbhat. That these subjects are the great foundations on which the Science and Art of life are built has been universally acknowledged in unequivocal terms by the Sages of old. The following passages from Sushruta and Charaka support the statement:—

"शरीरे चैव शास्त्रे च दृष्टार्थः स्याद विशारदः ।
दृष्टश्रुताभ्यां सन्देहमवापोह्याचरेत् क्रियाः" ॥

[सु. शा. ५ अ.]

"शोधयित्वा मृतं सम्यग् द्रष्टव्योऽङ्ग विनिश्चयः" ।

(सु. शा. ५ अ.)

"तस्मात् समस्तगात्रमविषोपहतमदीर्घमव्याधिपीडितमवर्षशातिकं निःसृष्टान्त्रपूरीषं पुरुषमवहन्त्यामापगायां निबद्धं पञ्जरस्थं भूर्जवल्कलकुशशणादीनामन्यतमेनावेष्टितांगमप्रकाशे देशे कोथयेत् । सम्यक् प्रकुथितं चोद्धृत्य देहं सप्तरात्रादुशीरबालवेणुवल्कलकुर्चीनामन्यतमेन शनैः शनैरवघर्षयंस्त्वगादीन् सर्वानेव बाह्याभ्यन्तरांगप्रत्यगविशेषान् यथोक्तान् लक्षयेच्चक्षुषेति" ।

(सु, शा. ६ अ.)

Says Charak on the efficient physician's qualifications in Anatomy, Embryology, Physiology and Pathology.—

"ते ज्ञेयाः प्राणानामभिसरां हन्तारो रोगाणां, तथाविधां हि केवले शरीरज्ञाने शरीराभिनिवृत्तिज्ञाने प्रकृतिविकारज्ञाने च निःसंशयाः ।

(च. सू. २६ अ,)

These passages undoubtedly prove that in the time o: *Dhanwantari* and *Atreya* as early as 2000 years ago (at

least) the knowledge of Anatomy, Physiology and Pathology were considered the Sine qua non for the Physician and surgeon equally by the schools of surgeons and physicians represented respectively by Sushruta and Charaka. But, strange to say, we have heard some of the learned (!) physicians of the orthodox type to say that the study of these subjects is unnecessary and unimportant!

Now to take stock of Anatomy. The relics of Osteology (study of Bones), Syndesmology (study of Joints), Myology(study of Muscles), Angiology(study of Circulatory System), Splanchnology (study of the Viscera) and Neurology (study of the Nervous System) -- all exist though in a confounded mass in five little chapters of Sushruta (Sharirasthan) showing that these subjects must have been studied in detail at one time when dissection of the Human Body as enjoined in Sushruta was in vogue. Yet Vagbhata, writing in the 6th century A. D., only paraphrases what we find in Sushruta (Sharirasthan), showing thereby that the practice of dissection and the indentification of Anatomical parts had been neglected in his time. Chakrapani, writing in the 12th Century A. D., dismisses this difficulty by the coment "नास्मद्दृशां वह्मयः प्रसरति" Any one writing a fresh work on Anatomy therefore must identify the anatomical names occurring in Sushruta and other Ancient Works and employ them correctly to build up a system in conformity with ancient ideas as far as practicable and with due regard to truth. This is just the method I have followed in writing my Sanskrit work on Anatomy known as प्रत्यक्षशारीरम्। and I consider myself fortunate that my labours have been widely appreciated.

(To be Continued)

AYURVED AND CONGRESS PRESIDENT.

Kj. M. K. Mukherjea, Editor, Journal of Ayurved
Calcutta.

Pandit Jawharlal, who is a reputed *independence wallah*, was expected to show the good sense of realising the wisdom of revivifying everything of India's glory in the emancipation of the Mother-land. Political emancipation divorced from cultural freedom is not actual liberty

of a nation. Ayurved, the great science, is eminently included in the cultural heritage of India. Panditji's political idilogy and conception of India's freedom may be something beyond over comprehension. We need not quarrel with his personal likes and dislikes. But when he speaks damagingly from the altitude of Congress Presidentship we cannot ignore his ignorance, which is as colossal as his expert knowledge in matters not Ayurvedic. To the students of the Delhi Tibbia College associated with the hallowed memory of Hakim Azmal Khan, a former Congress President, Jawharlal has undisguisedly laid bare his mind that the allopathic system of treatment was better than indigenous ones. The students presented him an address in which a modest and rational request was made to make provision for Unani and Ayurvedic treatments in the Kamala Nehru Memorial Hospital.

We anticipated over beloved students long before in the 'Going World' of the August, 1936 number of the Journal of Ayurved; and in course of an article in the October, 1936 issue of the 'Dhanvantari' of Calcutta. Over writings would explain the psychology behind the irresponsible remarks of over idolised political demagogness. In the performance of over journalistic duty, as also in our Hampi Address we have, time and again dealt with this phase of the mentality of our sophisticated intelligentsia in no uncertain terms.

The curious reader may, in this connection, acquaint himself or herself with over "In Memorium" published in the March and May 1936 numbers of the 'Journal of Ayurved'. It is not yet ancient history that Pandit Motilal had undergone Ayurvedic treatment in a most critical stage of acute sufferings in the closing period of his life. Kaviraj-Shiromani late Shyamadas Bachaspati was his physician, whose disciple, who was entrusted with the charge of attendance as his assistant all throughout the treatment of Calcutta and Allahabad, speaks today. Jawharlal was then in incareeration, and a despatch he sent to his father from goal, met my eye. It expressed the relief that Ayurved was doing him good after the failure of Allopathy. Motilal himself had preference for Unani. It is also universally known how he was ultimately killed by the superior (?) intelligence of eminent allopaths. Oh, he difference between father and son !

Jawharlal's mother had undergone Ayurvedic treatment even in the heyday of Motilal's anglicised life, and the small bungalow attached to the former Anand Bhavan

still bears testimony of late Kaviraj Mahamahopadhyaya Bijoyratnasen of Calcutta's residence there for long three months in connection with this treatment of the illustrious mistress Swamprani, whose best gift to the nation is her only son, whom we should except to be a chip of the old block.

Some twelve days before Kamala Nehru's living prostrate with her last illness I paid her a visit at Calcutta where she was under medical observation during the treatment of her mother-in-law in the *Seva-Sadan* of Deshbandhu fame. I would easily guess from my some meander of an hour's stay with her that she was being oxinly done up. The whole Nehru family was proclivity to tuberculosis for which Ayurved is surpassingly good. I feel certain that, had a trial been given to Ayurved the precious life of a worthy daughter of India could have been spared at least for some time more with real relief to the deceased enabling her to quit her last breath on the soil of Mother India.

At a time, when Congress Ministries are assuring support and recognition to Ayurved, it is but meet tha the Congress High Command should give a lead in disfavour of this glorious heirloom of India's civilisation, still carrying the cheapest and surest relief to millions and millions of the poverty-stricken and disease-ridden population of vast Hindusthan !

It is a suicidal ideal to think of serving and liberating India with the polished slave psychology of 'West ward Ho!'

CONSTIPATION

The mother of all diseases.

(P. A. R. Sarma, Cochin state)

If statistics could be compiled showing the number of men women and children who are suffering, to a greater or less degree, from the insidious complaint known as constipation, they would offer a scathing indictment of the dietetic habits of this present age. Wherever we turn, advertisments setting forth the merits of some new pill or

powder meet the eye, and so glowing a picture do they paint of the efficacy of each particular product in overcoming constipation that we are forced to marvel that such a disease can exist at all· It is a very interesting experience to visit a chemist's shop, and run the eye along the shelves devoted to "infallible" remedies for regulating the liver and bowels. What an imposing array of jars, boxes, bottles and tins and what hundreds of pounds they represent! yet in spite of confident promises and the gravely expressed opinion of this or that authority as to the merits of each remedy, not one of these medicines can do otherwise than aggravate the condition which they set out to cure. A knowledge of the true functions of the bowels and the action upon them of so called laxatives and cathartic drugs will soon make this clear. The value of any specific substance to the human body, is its ability to conform with biological laws, but all known drugs gain their effect by arousing a violent opposition in one or other of the internal organs. In the ensuing struggle, Nature usually wins, and so expels the offending substance, together with contents of the bowels, but the result is depletion of the vital force and constant repetition of this process proves most injurious to the body as a whole· Unfortunately, the habit of taking laxatives "to clear the system" has been fostered to such an extent tnat it has grown to be a religion with many people, and the weekly dose, whether needed or not, is part of the routine in the majority of house-holds, yet in spite of all this dosing, constipation is on the increase, and once firmly established in the human system, proves a most difficult condition to eradicate. The reason for this is not far to seek. Like many other Common diseases, which are really only syptoms of a more serious underlying condition, constipation is the result, and not the basic cause of toxaemia, the most deadly enemy of good health, and even of life itself.

The True Cause of Constipation.

Constipation always exists side by side with a condition of the blood known as auto-intoxication, which simply means self poisoning. This fact has led many medical men to believe that constipation is the primary cause of toxaemia, but patient investigation has proved the reverse to be the case. During the process of metabolism that is the vital function whereby food substances are broken down or built up into different compounds.

Certain waste matter is thrown into the blood stream to be conveyed to one or other of the depuratory organs. When elimination completely balances assimilation, which is the case only when the body is in perfect health, each organ gets rid of its own share of waste matter, and there is no residue if, however, one or other of these organs fails to do its work properly, an added burden is thrown on the rest, and finally they cannot cope with the waste matter, which is then re-absorbed, and continues to circulate in the blood. At this stage, the only cure is to stop eating and allow the body freedom to deal with all morbid accumulations, but the average person continues to pour fuel on a fire already choked with ashes and the state of taxaemia then becomes more or less permanent. The nerves of the sympathetic system, being extremely sensitive, are the first to be affected and the vital functions begin to slow down. Constipation inevitably makes its appearance, due to the enervation and lack of tone in the nerves of the intestines, and destined to become chronic, if effective measures are not taken to rid the body of its self induced poisons. Unfortunately, the average person not understanding what is amiss and feeling generally tired and "out of sorts" flies for relief to the time honoured dose of medicine, which clears the bowels and gives a temporary feeling of relief. The violent expulsion of half-digested food puts an added strain on the nerves governing peristalsis, which is the rhythmic contraction whereby food is forced along the intestines, and further exhausts the depleted bodily forces constant repetition dulls the response and calls for larger and still larger doses of catharitics until enormous quantities are necessary to obtain a bowel movement at all. Finally degeneration of the muscles and tissues sets in, and so we have a case of chronic constipation, which adds its quota to the toxins already present in the vitiated blood stream.

The need for a Natural Diet.

If, from childhood people lived on natural foods including plenty of raw-fruits, Salads, and whole grains their natural, hunger would be satisfied, and there would be no danger of toxaemia arising from a system clogged by over-eating. However, from the time a baby is weaned, it becomes accustomed to all the denatured, highly-concentrated foods of modern civilisation, and its bowels never learn to function in a proper manner. The habit of drugging is formed even in the cradle, the tiniest baby seldom

being spared the "safe dose of castor oil" to assist in elimination, the body must be supplied with a normal amount of roughage, formed in the husks of grains, fibre of vegetables and skins of fruits. Refined food is the most potent cause of constipation, since it lacks vitamins and often coats the bowels with a cement-like substance which prevents excretion of the necessary lubricating fluids. At the first sign of constipation one should stop eating, thus allowing the body time to dispose of arrears of food already in the bowels, and this precaution will often result in a complete natural evacaution, after several hours.

Fruit juices, which put no strain on the digestive system and assist in purifying the blood, can still be taken, but solid food must be withheld till the bowels function normally of themselves. It is harmful to take drugs, and even an enema should be used only as an emergency measure; unless enervated by years of abuse, the bowels are always responsive to proper treatment, and it is very foolish to acquire the habit of tinkering with them on any and every occasion.

Many other bad habits are conducive to constipation though faulty nutrition is always at the root of the whole trouble. Lack of proper exercise is one of the courses of modern civilisation, many forms of work requiring hours of sitting, day after day; unless this is counter-balanced by active games or scientific abdominal exercises, a sluggish liver is the inevitable result; and when the liver withholds its secretions, proper digestion of food is impossible.

Faulty posture, allowing the internal organs to sag, or sitting hunched in easy chairs, cramps the stomach and bowels, and tends to retard the free passage of food through the alimentary tract. Lack of fresh air or wrong habits of breathing, causes the blood to remain stagnant and vitiated thus starving the nerves and bringing out impaired vital functioning; the best of food has little value unless the blood is kept supplied with abundance of Oxygen and the best way to obtain this, is to play some active game which makes the lungs expand and sends good red blood coursing through the body. Above all he first call to evacuate the bowels must be promptly heeded; neglect of this elementary law of hygiene is the most potent cause of intestinal stasis, since the nerves and muscles of the intestines soon become deadened, and so fail to give the necessary warning.

The cure of Constipation.

Where years of abuse have brought chronic constipation, months of patient effort are required to rid the body of its toxins and cleanse the bowels of the hard faecal matter clinging to the walls. Any treatment which does not aim at ridding the blood of its poisons will never be successful; to treat the bowels alone is to court failure, for the cause lies deep within the system, and a thorough house-cleaning is the only method calculated to bring about permanent results. A ten days elemination is the first step, since this system purifies the blood-stream and rouses all the vital forces to renewed activity. It must be followed by a diet which includes two meals of raw food daily, and abundance of dried fruits, such as figs, dates, prunes, and raisins should be added to the menu. Breads, eggs and meat must be given up entirely, since they are acid-forming and the sole aim must be to alkalanize the blood stream as quickly as possible. Warm enemas are valuable as an emergency measure, but they are to be used with due caution; re-education of the bowels should be attained by natural means and all mechanical methods are liable to retard progress if resorted to habitually.

Above all, the whole body requires proper daily exercise, including at least ten minutes' abdominal movements, night & morning, as well as bending and stretching exercises to stimulate intestinal activity.

Accompanied by deep breathing and assisted by abundance of pure water each day, both externally, and internally, the above regime, if carried out for a few months with intelligence and perseverance will eventually bring out a cure for Constipation, originating as it does from deadly toxaemia, is a condition so serious as to demand every effort on our part to banish it completely. Throw aside all pills, powders, oils and other so-called remedies; enlist the healing powers of nature, and by putting up a determined fight against the enervating forces that sap bodily vitality, rest assured that in the end your efforts must be crowned with success.

PRESIDENTIAL ADDRESS

BY

DR. L. A. RAVI VARMA, M. B. C. M., D. O. M. S.,

At the Ayurveda and Technical Sciences Section of the All India Oriental Conference held at Trivandrum (1937).

(Continued from our previous issue)

According to Ayurveda, the principle underlying life-functions, is a concept embracing three factors inter-dependent on one another. This is the Thridosha priniple, the foundation of life functions according to the Indian school of thought. When the three factors or functions balanced each other, one was in a state of health and every imbalance even if insufficient to produce symptoms, meant ill-health There is a tendency, specially among those trained in the Western School of thought, to stigmatise this conception as unscientific and imaginary. This is due to want of careful study of the concept as well as to the prejudice generated by the Humoural theory of the Greeks, which, by the way, was only a very superficial and degenerate from the thridosha principle will be found to be a very scientific and all-inclusive conception. qnite in consonance with the most modern thought on the subject. Because of its great importance I shall try to show that the principle stood for.

The three factors or doshas are Vatha, Pitha and Kapha or Sleshma. Vatha is described by Charaka as

"रूक्षः शीतो लघुः सूक्ष्मश्चलोऽथ विशदः खरः ।"

to understand the real significance of the definition it is essential to get at the correct and appropriate meanings of the words. They are:—

Rukshah :— (Rush, Himsayam; to irritate or excite). The term denotes excitability.

Laghuh :— (Laghi, Gatyarthe: to be quick) Denotes the extreme quickness of its activity.

Sitah:— (Syai, gatou: to be dull). Donotes that it by itself is inactive.

Kharah :— (Solid as opposed to drava). Denotes that the material basis of Vatha function is solid in nature.

Sukshmah :— (Fine) Denotes the fineness of structure of the material basis of the function·

Calah :— Denotes its function as the motive power.

Visadah :— Denotes the clear white colour of the material basis of the function.

Now the definition would mean that "Vatha is that which is susceptible to excitation, quick in transmitting the excitation produced by some other agent, unable to produce any impulse by itself, the material basis of the functions being white in colour, solid ard of very fine structure. It is the producer of all motions. What could this be but Nerve and its functions. This inference is supported by terms like Vatha-hatha for paralysis, etc. It should be remembered that the autonomous nervous system is, as well, included under the term Vatha. In passing I may state that the ancient Indians were adepts in the knowledge of the autonomous system as will be revealed by a careful study of their Hatha-Yoga, whose main endevour was to bring that system under volitional control.

Similar analysis will show that Pitha stood for secretions including internal secretions, and Sleshma for connective tissue system. Today it is well known that the nervous system especially the autonomous, and the internal secretary system are interdependant and any imbalance between the two means a pathological condition however much insignificant it may be. The protection afforded by the connective tissues as the blood, by the healthy skin and mucus membrane, etc., against foreign toxic agents and toxins is also well known today. The healthy condition of the connective tissue system depends on the healthy condition of the nervous and secretory system and these depend for their health on the protection afforded by connective tissues from foreign toxic agents. Thus it will be seen that the health of the individual depends upon the balanced state of these three factors. This precisely is what Ayurveda also says. Thus it will be seen that the thridosha principle is perfectly scientific, accurate and in full agreement with the most modern teaching on the subject.

Their pathology is necessarily based on this thridosha principle. This gives rise to some difference in the part assigned to the various aeteological factors. The difference is most marked in the case of infectious diseases, Ayurveda fully recognises infectivity and infectious diseases; but they contend that the infective agent by itself is not capable of producing any disease. They can and will produce diseases only when there is some defect in the balance between the three doshas. This is quite rational, and is a very rational explanation of natural immunity of the living body. As a result of the thridosha-basis theory of all diseases, Ayurveda in its treatment of infectious diseases attempts to restore the lost equilibrium of the doshas besides measures calculated to meet the symptoms, whereas in the Western system, treatment of infectious conditions consists of little more than careful nursing and measures to meet symptoms.

Thridosha imbalance is the basic cause. The determining and immediate cause they classified into three main groups. (1) आसात्म्यस्येन्द्रियार्थसंयोगः or entry of materials which have not formed a community of essence with the body. All infections and toxic agents will fall in this group. (2) प्रज्ञापराधः or non-heeding to the dictates of nature. In this class are included all errors of living in their various forms. (3) परिणामः or natural decay. This is Charaka's classification and is all inclusive. Susrutha recognises seven classes of causes. They are:—

(1) Heriditary
(2) Intra-uterine causes
(3) Errors of living
(4) Traumatic
(5) Climatic
(6) Accidents and
(7) Natural decay

आदिबलप्रवृत्ताः, ये शुक्रशोणितदोषान्वयाः ... ... ; जन्मबलप्रवृत्ताः, ये मातुरपचारात् ...,दोषबलप्रवृत्ता, ये आतङ्कसमुत्पन्ना मिथ्याहाराचारभवाः ...;सङ्घातबलप्रवृत्ताः, ये आगन्तवः ... ..., कालबलप्रवृत्ताः ; ये शीतोष्णवातवर्षादिनिमित्ताः..., ..., ..., दैवबलप्रवृत्ताः, ये .. ..विद्युदशन्यादिकृताः.... ....आकस्मिकाः स्वभावबलप्रवृत्ताः, ये क्षुत्पिपासाजरामृत्युनिद्राप्रभृतयः.... ....

These classifications are all rational and no exception can be taken towards them.

The symptamatology of Ayurveda is accurate and elaborate. Where modern medicine depends on laboratory help for correct diagnosis, they had to depend on a correct symptamatology and careful observation. They had practically no laboratory methods, and what passed for Chemical tests was a very crude affair. In the field of Physical examination they were acquainted with palpation and percussion, but auscultation in the modern sense was unknown to them.

Their pharmacology was in consonance with their thridosha-basis of health and disease. They studied the pharmacodynamics and therapeutic values of not only the materials they used as medicines but also of materials of food and drink. Their pharmacological division was into five factors, Viz: Rasa, Vipaka, Veerya, Guna and Prabhava. By Rasa they meant something more than the mere taste is evident from the properties they have ascribed to each Rasa. Charaka speaks of Madhuras, as body-builders in general as they are of like nature with the body (Satmya), beneficial to growing children and the old, as promotor of longivity, as promotor of milk in the breast of suckling women, as nutritious and tending to help deposition of fat etc., These are the common properties of carbo-hydrates and fats in general and one is justified in equating this class with carbo-hydrates and fats. It is interesting to note that the Vipaka of all carbohydrates is into sugar.

Vipaka stands for the conversion, the materials undergo in the alimentary tract and the rasa-characteristic of the new product.

Veerya was classed into two, Ushna and Sita. Ushna meant that which promotes warmth and probably stood for what in Western nomenclature may be called promotors of metabolism. Sitha was the reverse quality.

Under Guna was described the physical and other properties mostly meant for identification.

Prabhava meant the therapeutic qualities of the material.

Ayurveda advices students to acquaint themselves with the names, identification and properties of all drugs and materials together with their properties of incompatibility.

औषधं ह्यनभिज्ञातं नामरूपगुणैस्त्रिभिः ।
विज्ञातमपि दुर्युक्तमनर्थायोपपद्यते ॥
योगादपि विषं तीक्ष्णामुत्तमं भेषजं भवेत् ।
भेषजं वापि दुर्युक्तं तीक्ष्णं सम्पद्यते विषम् ॥

Their Gana classification was based on the therapeutic properties; hence the same drug may find a place in one or more Ganas. For example, Lasunam (Allyum Sativum) is met within Seershavirecana group as well as in the Antiseptic group for skin diseases. With some effort it will be fairly easy to understand the therapeutic action of most of these drugs at any rate. From the description of the symptoms the drugs of different groups are expected to meet, one can find out the rational of action in mobern terms. For example, the properties of the Seershavirechana group are to liquify mucus in the upper air passages and act as respiratory antiseptics and expectorants. Apamarga seeds (Achyranthus Aspera) is a member of this class. On chemical analysis we find it to contain a large quantity of potash in the form of Carbonates. We know the potassium Carbonate and similar alkalies tend to liquify mucus and help its expulsion. Pippali, piper longum, is another member of this group. We know the volatile oil of the whole of Piperacea family is excreted by the kidneys, skin and respiratory organs. Thus we see that it acts as a disinfectant and respiratory.

(To be continued)

NEWS AND NOTES.

MEMORANDUM.

SUBMITTED BY

The Madras Ayurevdic College Graduates Association.

To

THE HON'BLE Dr. T. S. S. RAJAN, M. R. C. S., L. R. C. P.

Minister For Public Health With The Government of Madras.

Sir,

We crave permission to place before you the grievances of the Graduates of the Madras Ayurvedic College for sympathetic consideration and favourable orders.

HISTORY OF OUR CASE.

The Madras Ayurvedic College, the first and foremost of its kind in India, was started by the Late Pandit D. Gopalacharlu and after his unfortunate demise, was continued under the worthy guidance of Dr. A. Lakshmipathi, B. A., M. B. & C. M., Bhishagratna. The students of the College underwent a full course of study for four years and received training both theoretical and practical in Ayurveda as well as in Allopathic subjects like Surgery, Mid-wifery and Medicine. The Lecturers were all eminently qualified to teach the subjects handled by them. As regards the curriculum of studies, the first two years were devoted to the study of pre-clinical subjects like Anatomy, Physiology, Botany, Biology, Chemistry and Materia Medica in Allopathy besides Ayurvedic subjects. We also had regular training (Theoretical and Practical) in three subjects, viz. Medicine, surgery and Midwifery under learned professors. The students were given in-and out-patient training in the Hospital attached to the College, under the management of leading Allopathic Surgeons and Ayurvedic Physicians. The details given regarding the Staff and other matters in the First Annual Report of our Association and the Prospectus of the Madras Ayurvedic College will fully bear out the above facts.

During its very useful existence from 1901 to 1929, the Madras Ayurvedic College produced about 170 Graduates, of whom about 15 are no more. Of the remaining,

about 50 are working as Medical Officers in Dispensaries under local bodies, 9 in private dispensaries and 11 in dispensaries of their own, 6 own Pharmacies run on business lines, 3 are employed as Palace Physicians and the rest are practising privately. Some of us are Professors in the Government Indian Medical School and are also in the Board of Examiners for the L. I. M. Examinations. Thus, Sir we beg to submit that all of us are holding responsible and respectable positions in society and we cannot be confounded and placed on a par with Village Vaidyas with no regular training or classified along with persons who merely submit certificates that they have been practising Indian Medicine for 10 years.

When Registration for Indian Medical Practitioners was introduced by the Government, the Central Board of Indian Medicine created the A and B classes, the former to include those who have passed from the Government Indian Medical School, and the latter, all the rest. As a result of this classification, even those of us, who are Lectures in the Government School of Iudian Medicine and who have been Seniors in service, have been unjustifiably put in the B class, in spite of our having received a similar course of training in the Premier Ayurvedic College of the day in India.

We waited in deputation on the president of the Central Board of Indian Medicine on 2—7—1934 and submitted to him a Memorial, requesting that we should be included in the A class. The President. Central Board of Indian Meeicine wrote to us on 29—3—1935 that each of us should furnish statistical and documentary evidence in regard to the Surgical (including Obstetrical) work done by each of us and also evidence that prior the commencement of our practice we had received adequate training in Medicine, Surgery Obstetrics and Medical Jurisprudence. In compliance with this letter we submitted all the required documentary and statistical evidence of the Surgical and Obstetrical work done by each of us in support of our claims for A class Registration.

A certificate to the following effect signed by the Principal, was also submitted to the President Central Board of Indian Medicine with a recommendation to place us in A. class.

"This is to certify that Mr. ... ... A. M. A. C., was duly trained in the use of Allopathic drugs and surgical instruments. He had the full course prescribed for Ayurveda

Bhushana (Bhishagwara) in our College, in Theoretical & Practical medicine and Surgery, Midwifery & Medical Jurisprudence and was awarded the Diploma in recognition of the same."

(Sd) A. Lakshmipathi B. A., M. B., & C.M.,
Bhishgratna.
Principal,
The Madras Ayurvedic College.

Subsequently the President, Central Board informed us that our claims were submitted to the Government for final orders and that our names whould be provisionally registered in the B class. On 15th July 1936, the President Central Board, informed us in his Memorandum No. 7863-1/ C. B. of 36, of the decision of the Government in their Order No. M. S. 27-P. H. dated 6-4-1936, permitting us to sit for the First and the Final Examinations for A. L. I. M's and to be registered in the A class in the event of our passing the said examinations. We shall have to sit for the two different examinations in different years, separately, and here the matter stands at present.

OUR CLAIM FOR "A" CLASS REGISTRATION.

We strongly object to the procedure of asking us to sit for fresh examinations, for we claim that we have undergone a regular course of Medical studies for four years in the recognised foremost Ayurvedic College in India at that time and that it is both unnecessary from the stand-point of efficiency and insulting to Medical Practitioners who claim to possess better knowledge and experience having put in long service.

Our institution was started at a time when Ayurveda was practically unknown to the educated public as a Scientific System of Medicine, and by the incessant efforts and tremendous sacrifice of its founders, proved to the prejudiced public and to the Government the scientific basis and structure of this ancient and indigenous system. Our College was the premier institution in the whole of India in those days, attracting pupils even from out side the Presidency. It produced several fully qualified Physicians who satisfied the demand of the Local Bodies for men to provide cheap Medical Aid for Rural areas on a large scale. It also provided the Government School of Indian Medicine with the necessary staff to teach Ayur-

veda, and we may be permitted to point out the anomaly of a classification which places the pupils of the institution in the A class while many of the Staff and the Board of Examiners and long-standing and eminent Practitioners are put down in the B class.

INTERESTS OF L. I. M's NOT AFFECTED.

We readily recognise and appreciate the view of the Government that it is desirable to have a distinction made between those who have received a definite course of training under competent instructors in well established institutions and those who have not had this benefit. We also admit that the Government have a duty to stand by the products of the institution started by them so that their interests may not be materially affected by others possessing no such qualifications. But we submit that we stand on a different footing from the Village Vaidyas who had no training in Allopathic subjects and whose only training was at home, nor are the L. I. M's likely to be materially affected by including us in the A class, for (1) Our College was closed down in 1929 and so our number will not increase at all, and (2) many of us are already in permanent service under Local Bodies and were probably appointed before the first batch of L. I. M's was turned out by the Government School of Indian Medicine. Those of us who have not entered service already are not likely to think of service at this stage and want A class Registration as a matter of right and dignity regarding their status in the profession and not to be able to compete with the L. I M's in Local Board services. Hence there is no foundation for the fear that the L. I. M's may be detrimentally affected by including us in the A class.

THE UNITED PROVINCES REGISTRATION RULES.

In this connection we beg to point out what has been done regarding the Registration of Vaids and Hakims in in the United Provinces. In the rules framed by the U. P. Government in 1131, the following provisions have been made. (Vide Page 5, Schedule 1.)

SCHEDULE I.

Persons who are entitled to have their names entered **in the Register of Vaids and Hakims.**

RULES.

1. Vaids or Hakims who hold a degree or certificate of the State Ayurvedic or Unani Colleges and Schools of the Province or outside it or a degree in Indian medicine of any University established by law in India.

2. Vaids and Hakims who have passed the final examination held by the Board of Indian Medicine, United Provinces.

3. Vaids or Hakims who have passed an examination from an Ayurvedic or Unani institution in the Province or outside it provided that for purpose of registration such an institution is recognised by the Board.

4. Vaids or Hakims who in the opinion of the Board are of sufficient standing, reputation, and utility and are well known for their skill in their profession.

5. In the case of Vaids and Hakims falling under paragraphs 3 and 4 of this Schedule the registration will be restricted to those Vaids and Hakims only who have practised their profession for at least 5 years. *Such Vaids and Hakims will be placed in class A if they have completed 10 year's practice. Those who have not completed 10 years but completed 5 year's practice will be placed in class B. provided that after practising their profession for 10 years they may be considered eligible for class A.*

Vaids and Hakims who are transferred from class B to class A shall send to the Secretary of the Board an additional fee of Rs. 5/- by money order at the time of transfer.

From the above it will be seen that (1) Vaids and Hakims passing an examination in any Ayurvedic or Unani institution, in the province or outside, recognised by the Board of Indian Medicine will be placed in the A class after completing 10 years of practice, (2) Those who have not completed 10 years but completed 5 years will be put in the B class, (3) That B class practitioners, after completing 10 years, will be eligible to be put in the A class on payment of an additional fee of Rs. 5/-, and (4) Even Vaids and Hakims, who in the opinion of the Board, are of sufficient standing, reputation and utility and who are well-known for their skill are also registered in A and B classes according to the length of their practice, though they may not have read in any institution.

In contrast to these, the rules obtaining in Madras are very rigid and illiberal and do not take into consideration the eminence of any individual practitioner in the profession, or training in any institution except that of

the Government School of Indian Medicine or the long experience and approved service of such trained Practitioner employed under Local Bodies. We submit that it is not too much on our part to demand of the Government a great measure of liberalisation of the present rules on the lines of the United Provinces, Regulations and to provide for people with our training, experience and approved service to be placed in the A class.

THE EXAMPLE OF THE L. M. P's.

We have got a parallel and an example for such liberal treatment in the case of the L. M. P's. The Hospital Assistants' Course of 2 years subsequently developed into the L. M. P course. At first it was for 3 years, then it was extended to 4 years and later to 5 years. Still all the L. M. P's were given equal status and the Government never wanted the earlier L. M. P's of former training to undergo any further training or to sit for any examination We submit that we have received a regular instruction and training for 4 years and that at that time the Government Shool of Indian Medicine had not come into existence. Most of us were stipendiaries from Local Boards sent to the Madras Ayurvedic College which was a recognised institution as well as the foremost of that type in India. Therefore we beg respectfully to point out that the Goverment will be only doing a just as well as generous thing by giving us the same treatment accorded to the L. M. P's at different stages and we request to be placed on a par with the L. I. M's both with regard to A class registration and scales of pay and service conditons under Local Bodies.

OUR PRAYER.

Therefore we respectfully pray that:—

The Graduates of the Madras Ayurvedic College be put in the A class and be given the same status and scale of pay as the L. I. M's.

We beg to remain,
Sir,
Your most obedient servants,
The Graduates Of The Madras

Station TSUNDURU, P. O.
Dated 5—1—38.

ministries have come into office, it is their duty, he said, to at last revive the lost science of this ancient land.

Our movement has been one of negation of cultural conquest of India by the west, and it is the bounden duty, he emphacised, of all genuine congress men, who stand for Congress ideals, to see that this ancient ccience was restored to its former glory.

Continuing, he desired that our love for western science should not blind us to the needs of our country. He could not but pay his humble tribute to the late Rajah of Panagal, whose patriotic instinct brought into existence the Government school of Indian Medicine. But, it was receiving a step-motherly affection from the Government, he observed, and that the Ministry did not seem to be having a proper perspective of the large field and talent that was being handed down from father to son to son in the field of Indian Medicine.

The new system of registration was literally running, he remarked, a large number of men into the fold of registration, and that a more systematic way of judging talent than a mere certification of a revenue official was needed. He hoped that the Minister, at the head of the department, who is a renowned surgeon, would give a little of his kind attention to this National system and its rehabiltation in its former glory.

Vernacular as the medium of instruction was the cry of all educationists, and Telugu as the vehicle of instruction, he hoped would go a long way in establishing a large number of indigenous practitioners, and students on a pedestal of efficiency.

His friends in the Provincial Assembly, he presuumed, will evince greator interest in the matter help to resuccitate and organise the system of Indigenous Medicine on a more intensive and wide field. He concluded with the expression of his deep sympathy with the movement for the revival of the national systems of medicine in general and the progress of this institution in special.

After the usual thanks giving by the Registrar the function terminated with the song of the Lord of Cure and the distribution of fruit and snapping of the group by Messers Ram's Studio.

TSUNDUR.

Tenali,4-2 1938.

Tsunduru Congress Committee honours

Dr. N. Kesavacharlu. A. M., A. C..

A largely attendend meeting was held on 2-2-1938 to present a farewell address to Dr. N. Kesavacharlu Garu, A. M. A. C. Medical Officer of the L. F. Ayurvedic Dispensary, Tsunduru, who is transferred to Nizampatam (Repally Taluk).

Mr. K. S. Rajagopalachari, B. A., L. T., presided. After a well attended tea-party and Group photo an address was presented on behalf of the Town Congress Committee by Mr. G. Venkateswarlu, paying a high tribute to the valuable services rendered by the Doctor in improving greatly the Dispensary and paying careful attention to all the patients without distinction of caste, creed or wealth. A handsome silver cup was also presented to the Doctor as a memento.

The guest gave a suitable reply after which the dleasant function came to an end.

പിണ്ഡസ്വേദം (നവരക്കിഴി)

M. Raja Raja Varma Thampan.

പായസപിണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിയൎപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു് പിണ്ഡസ്വേദം എന്നു പറയുന്നു. പാൽ ചേൎത്തു പാകംചെയ്യപ്പെട്ട അന്നത്തിനാണല്ലൊ പായസം എന്നു പറയുന്നതു്. "പായസപിണ്ഡൈഃ വ്വാതരോഗേഷു" എന്നു് സംഗ്രഹത്തിൽ വിധിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് പ്രകൃതമായ പിണ്ഡസ്വേദം ശാസ്ത്രോക്തംതന്നെയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും കൂടുതലായി യാതൊരു വിവരണവും ലഭിക്കുന്നുമില്ല. അതിനാൽ വൃദ്ധവൈദ്യന്മാർ സാധാരണയായി നടത്തിച്ചുവരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

പന്ത്രണ്ടുപലം കുറുന്തോട്ടിവേരു ചതച്ചു് പന്ത്രണ്ടിടങ്ങഴി വെള്ളത്തിൽ കഷായംവച്ചു് മൂന്നിടങ്ങഴിയാക്കി പിഴിഞ്ഞരിച്ചു പകുതി കഷായവും അത്രയും പാലും ചേൎത്തതിൽ ഇരുന്നാഴി നവരയരിയിട്ടു വേവിക്കുക. ഓരോ മുഴം സമചതുരമുള്ളതും വക്കു തുന്നിയതും ആയ എട്ടു തുണിക്കഷണങ്ങളിൽ മേൽപറഞ്ഞ നവരപ്പായസം സമമായി കോരിയിട്ടു് എട്ടു കിഴികളാക്കി കെട്ടിവയ്ക്കുക. കിഴികൾ പിടിച്ചു തിരുമ്മാൻ പച്ചമിട്ടു് ചരടുകൊണ്ടു് മുറുക്കി കെട്ടിക്കൊള്ളണം. അനന്തരം രോഗിയെക്കൊണ്ടു മംഗളകൎമ്മങ്ങളെ ചെയ്യിച്ചു് രോഗാനുസരണം കാച്ചിയ തൈലം തലയിലും കുഴമ്പു ദേഹത്തിലും തേപ്പിക്കുക.

"നാനാഭ്യക്തേ നാപി ചാസ്നിഗ്ദ്ധദേഹേ-
സ്വേദോ യോജ്യഃ സ്വേദവിദ്ഭിഃ കഥഞ്ചിൽ
ദൃഷ്ടം ലോകേ കാഷ്ഠമസ്നിഗ്ദ്ധമാശു
ഗച്ഛേദ്ഭംഗം സ്വേദയോഗൈർഗൃഹീതം."

സ്നേഹദ്രവ്യം തേക്കാതെയും സ്നേഹദ്രവ്യം സേവിച്ചു സ്നിഗ്ദ്ധത വരുത്താതെയും സ്വേദത്തെ അറിവുള്ള വൈദ്യൻ ഒരിക്കലും ശീലിപ്പിക്കരുതു്. ഒരു മരക്കഷണം സ്നിഗ്ദ്ധത വരുത്താതെ കാച്ചി വളച്ചാൽ ഒടിഞ്ഞുപോകുന്നു. അതേവിധം അസ്നിഗ്ദ്ധമായ ശരീരത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സ്വേദവും ശരീരനാശത്തിനു കാരണമാകുന്നു.

ശിരസ്സിൽനിന്നും എണ്ണ ഒലിച്ചു കണ്ണിൽ പോകാതെ ഒരു തുണിക്കഷണം പിരിച്ചു നെററിയിൽ ചുററിക്കെട്ടിച്ചു രോഗിയെ പാത്തിയിലിരുത്തുക. ശേഷമുള്ള കുറുന്തോട്ടിക്കഷായത്തിൽ അത്രയും പാലും ചേൎത്തു് അടുപ്പത്തുവച്ചു് അതിൽ ഓരോതവണ നന്നാലു കിഴികൾവീതം ഇട്ടു കുറേശ്ശെ തീകത്തിച്ചു ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു നാലു പരിചാരകന്മാർ ഓരോന്നു കയ്യിലെടുത്തു് ഇടത്തേക്കയ്യിൽ വച്ചു് അല്പമായി കശക്കി സഹിക്കാവുന്ന ചൂടോടുകൂടി രോഗിയുടെ കഴുത്തിനു കീഴ്പോട്ടു തിരുമ്മുക. രോഗിയെ ആദ്യം ഇരുത്തിയും പിന്നെ മലൎത്തിക്കിടത്തിയും പിന്നീടു് ഒരു പാ

ശ്വത്തിങ്കലേക്കു ചെരിച്ചുകിടത്തിയും പിന്നെയും മലത്തിക്കിടത്തിയും പിന്നെ മറുപാർശ്വത്തിങ്കലേയ്ക്കു ചരിച്ചുകിടത്തിയും പിന്നെയും മലത്തിക്കിടത്തിയും ഒടുവിൽ ഇരുത്തിയും കിഴിതിരുമ്മണം. പരിചാരകന്മാർ കായസേകത്തിങ്കൽ വിവരിച്ച സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളണം. രോഗിയെ ചെരിച്ചുകിടത്തേണ്ട രീതിയും അപ്പോൾ പരിചാരകന്മാർ കിഴിതിരുമ്മേണ്ട ക്രമവും മററും പിഴിഞ്ഞുവീഴ്ത്തിങ്കൽ വിവരിച്ചപോലെതന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളണം. നാലു കിഴികൊണ്ടു തിരുമ്മിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നാലെണ്ണം കഷായത്തിലിട്ടു ചൂടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. തിരുമ്മുന്ന കിഴികൾക്കു ചൂടാറിയാൽ മാററി ചൂടുള്ള കിഴികൾ എടുത്തു തിരുമ്മിക്കൊള്ളണം. ഇപ്രകാരം കഷായം തീരുമ്പോഴേക്കും പായസം മിക്കതും രോഗിയുടെ ദേഹത്തിലാവണം. കഷായം അവസാനിച്ചാൽ (ഓരോരുത്തരും ഈരണ്ടു കിഴികൾവീതം അഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള പായസം മുഴുവനും രോഗിയുടെ ദേഹത്തിൽ തേക്കണം.) പിന്നീടു പരിചാരകന്മാർ തെങ്ങോലകൊണ്ടോ മറേറാ മേൽ പററിയ പായസം വടിച്ചുകളഞ്ഞു തല നല്ലപോലെ തോർത്തി വീണ്ടും തലയിൽ എണ്ണയും ശരീരത്തിൽകുഴമ്പും തേപ്പിച്ചു തലയിൽ തിളപ്പിച്ചാറിയ വെള്ളവും മേൽ ചൂടുവെള്ളവും ഒഴിച്ചു കുളിപ്പിക്കണം. വൈദ്യൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന ആഹാരാദികളെ ശീലിച്ചുകൊണ്ട് എത്രദിവസം കിഴിനടത്തിയോ അത്രയും ദിവസംകൂടി രോഗി പത്ഥ്യമായിട്ടിരിക്കുകയും വേണം. സ്വേദഗുണങ്ങളെപ്പററി സാമാന്യമായിട്ടു മഹർഷി ഇപ്രകാരം പറയുന്നു.

"അഗ്നേർദീപ്തിം മാർദ്ദവം ത്വൿപ്രസാദം
ഭക്തശ്രദ്ധാം സ്രോതസാം നിർമ്മലത്വം
കുര്യാൽ സ്വേദോ ഹന്തി നിദ്രാം സതന്ദ്രാം
സന്ധീൻ സ്തബ്ധാംശ്ചേഷ്ടയേദാശു യുക്തഃ."

(സുശ്രുതസംഹിത)

സ്വേദം വേണ്ടവിധത്തിലായാൽ ജഠരാഗ്നിക്കു ദീപനശക്തി, ശരീരമാർദ്ദവം, ത്വക്കിനു ശോഭനത്വം, സ്രോതസ്സുകൾക്കു നൈർമ്മല്യം എന്നിവയുണ്ടാകും. അകാലത്തിലോ അധികമായോ ഉള്ള ഉറക്കവും മടിയും ഇല്ലാതാകും. സ്തംഭിച്ചുകിടക്കുന്ന സന്ധികൾക്കു ക്ഷണത്തിൽ ഇഷ്ടംപോലെ ഇളകുവാനുള്ള ശക്തിയുമുണ്ടാകും.

മേൽപറഞ്ഞ പിണ്ഡസ്വേദത്തെയും തൽഫലത്തെയും പററി പഴയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൂടി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"പലാനി ദ്വാദശ ബലാമൂലാത്ത്ര്യാഢകസമ്മിതേ
തോയേ വിപാച്യ തൽപശ്ചാൽ കൃത്വാ ത്രിപ്രസ്ഥശേഷിതം
* സാർദ്ധപ്രസ്ഥമിതേ തസ്മിൻ ക്ഷീരപ്രസ്ഥേ ച ഷഷ്ടികാൽ.
തണ്ഡുലാൽ കുഡുബദ്വന്ദ്വം സാധുപക്ത്വാഥ ചേലയാ

* ഒന്നര ഇടങ്ങഴി കുറുന്തോട്ടിക്കഷായവും ഒരിടങ്ങഴി പാലും ചേർത്തു നവരയരി വയ്ക്കാനാണ് ഇതിൽ പറയുന്നതു്. എങ്കിലും രണ്ടും സമം ചേർത്ത് ഉപയോഗിക്കുന്നതാണു നാട്ടുനടപ്പ്.

ആഷ്ടൗ പിണ്ഡാൻ പൃഥക് കൃത്വാ കൃത്വാഭ്യക്തം ച രോഗിണം
പൂർവ്വോക്തേ ച ബലാക്വാഥേ താവന്മാത്രപയോയുതേ
പിണ്ഡാനുഷ്ണീകൃതാൻ കൃത്വാ കണ്ഠതോ മർദ്ദയേദ്ബുധഃ
ഏവം മുഹൂർത്തമാത്രന്തു പിണ്ഡസ്വേദം സമാചരേൽ
അഥാഭ്യക്തശിരഃകായഃ സ്നാതഃ കോഷ്ണാംഭസാതുരഃ
ഹിതം മിതം ലഘു സ്നിഗ്ദ്ധമന്നം ഭുഞ്ജീത സാദരം
ഉഷ്ണോദകോപചാരീ സ്യാദിത്യുക്താപി ച യന്ത്രണാ
പിണ്ഡസ്വേദവിധിഃ കാൎയ്യോ വൃദ്ധവൈദ്യൈരിതീരിതഃ.

സർവ്വാംഗഗാ ബലയുതാശ്ച സമീരരോഗാ
രക്തപ്രകോപജനിതാശ്ച തഥാതികൃഛ്റാഃ
യേ സന്തി ദേഹബലനാശകരാ നരാണാം
നശ്യന്ത്യനേന വിധിനാ സഹസാഖിലാസ്തേ."

---

* ദ്രവ്യപരിചയം

---

6. ജയപാലം—നീർവാളം.

(എസ്. കെ. വാരിയർ.)

(തുടൎച്ച)

ജയപാലബീജം എന്നു പറയുന്ന നീർവാളക്കുരു, C-Jeglium എന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന നീർവാളച്ചെടി എന്നുതന്നെ പറയാവുന്ന ഒരുവക ചെറിയ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കുരുക്കളാണു്. സിലോൺ, ബൎമ്മാ, മലാക്കാ, ആസാം മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇതു് സമൃദ്ധമായി ഉണ്ടാകുന്നു. Croton Seeds എന്നാണു് ഈ കുരുക്കൾക്കു് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്നതു്. ആയുൎവ്വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, ദന്തീബീജം, ദ്രവന്തീബീജം, നികുംഭബീജം എന്നെല്ലാം നീർവാളക്കുരുവെന്നുള്ള അൎത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ജയപാലവൃക്ഷത്തെപ്പററി അല്പമൊരു ഭ്രമം പഴയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടു്. അപ്രകാരമല്ലെന്നും, ദന്തീബീജം മുതലായ പദാൎത്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അൎത്ഥമാക്കാവുന്നവിധം അതാതൎത്ഥങ്ങളിൽതന്നെ ആ വക പ്രയോഗങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും, അവയെ വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഓരോ യോഗങ്ങളിലും അടങ്ങിയിരിക്കേണ്ട വിരേചനഗുണത്തിന്റെ ന്യൂനാധികഭാവത്തെ അസ്പദമാക്കിയായിരിക്കണം അങ്ങിനെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും വിചാരിക്കുന്നവരുമുണ്ടു്. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു പ്രായേണ വിരുദ്ധവും, മററുവിധത്തിലും ഉപപത്തിക്കു ഹാനികരവുമായി തീരുന്നതുമാണു്.

---

* എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ദ്രവ്യപരിചയത്തിൽനിന്നു്. പകൎപ്പവകാശമുള്ളതു്.

ആയുർവ്വേദവൈദ്യന്മാരുടെ മാതിരി ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാർ നീർവാളക്കുരു ഉപയോഗിക്കുക പതിവില്ല. നീർവാളക്കുരുവിൽനിന്നു എടുക്കുന്ന തൈലമാണ് (Croton Oil) അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുള്ളത്. നീർവാളത്തിൽനിന്നു തൈലം എടുത്തു ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി ആയുർവേദവൈദ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ദുർല്ലഭം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു പുറമെ,

"തൈലം നികുംഭബീജോത്ഥമത്യുഗ്രം രേചനം പരം
അനാഹമുദരം ഹന്തി സന്യാസം ച ശിരോഗദം
ധനുസ്തംഭം ജ്വരോന്മാദം ഗദമേകാംഗസംജ്ഞകം
ആമവാതം ച ശോഫം ച മർദ്ദനാൽ കാസനാശനം".

എന്ന ആത്രേയവചനം മുൻകാലങ്ങളിലും ഇപ്രകാരമുള്ള ഉപയോഗം നടപ്പിലിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ജലോദരം, ബദ്ധോദരം, സീസവിഷം (Lead Poison) കഠിനവിഷ്ടംഭം മുതലായവയിലും, ഇതിന്റെ പ്രയോഗം ഫലപ്രദമാണ്. ഇത്—നീർവാളക്കുരുവും നീർവാളതൈലവും—ഭയങ്കരമായ ഒരു ക്ഷോഭകരവിഷ(Irritant Poison)മാകുന്നു. പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ മൈഥുനാചാരത്തിന്റെ ഫലമായി ചിലപ്പോൾ ലിംഗം മുഴുവൻ ഒരുവക ഞരമ്പുതടിപ്പും, ലിംഗശൈഥില്യവും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള രോഗികളെ വൈദ്യന്മാർ പരിചയപ്പെട്ടിരിക്കാനിടയുണ്ടല്ലോ. ഈ മാതിരി കേസുകളിൽ നീർവാളതൈലം ലഘുമാത്രയിൽ ലിംഗത്തിൽ പുരട്ടി വ്രണമുണ്ടാക്കി പിന്നീട് വ്രണചികിത്സചെയ്തു ഭേദപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ചികിത്സാരീതി വടക്കേഇന്ത്യയിൽ നടപ്പുണ്ട്. എന്നാൽ അപായകരമായ ഈ ചികിത്സാരീതി, മതിയായ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും ശരിയായ പരിഹാരനിശ്ചയവുമില്ലാത്തവർ ചെയ്താൽ അധികവും അപകടത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുമെന്നുള്ളതും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. മൈഥുനാവസരത്തിൽ ലിംഗത്തിൽ ലേപനംചെയ്താൽ നല്ല ബലമുണ്ടാവുമെന്നു വിവരിക്കുന്ന ചില തൈലങ്ങളുടെ പരസ്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും പത്രങ്ങളിൽ പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഈ വക തൈലങ്ങളിൽ അധികവും, നീർവാളതൈലം ഒരു ക്ലിപ്തമാത്രയിൽ മററു ചില തൈലങ്ങളിൽ ചേർത്തതാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം പ്രായേണ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല. എല്ലാ മരുന്നുകളുടെയും മാത്ര ശരീരപ്രകൃതിയെക്കൂടി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ ഈവക തൈലങ്ങൾ ഒരേരൂപത്തിൽ എല്ലാവരിലും ഫലപ്രദമാവുക, വിഷമമാണ്. ഒരു ചെറുപ്പക്കാരിയായ സ്ത്രീക്ക് യോനിയിൽ നീററലോടുകൂടിയ തടിപ്പും അതിനനുസരണമായ മററു ലക്ഷണങ്ങളുംമൂലം വളരെ കഷ്ടതയിലകപ്പെടുകയും കാരണമന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ഒരു തൈലം ലിംഗത്തിൽ പുരട്ടി ഒരുദിവസം സംയോഗംചെയ്തതിന്റെ ഫലമായിരുന്നെന്നു കുറമാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അറിയാനിടവന്നിട്ടുള്ള ഒരു സംഭവം ഇവിടെ ഉദാഹരിക്കുന്നത് കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നു. പുരുഷശരീരപ്രകൃതത്തിനാണ് മാത്ര പററാതെ വരുന്നതെങ്കിൽ മേൽപറഞ്ഞ അനുഭവങ്ങളും ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ എല്ലാം അനന്തരഫലമായി ക്ലൈബ്യംകൂടിയും വന്നുചേരാവുന്നതാണെന്നു ധരിച്ചിരിക്കുവാനുള്ളതാകുന്നു. നീർവാളതൈലം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, ശരീരപ്രകൃതി, രോഗഭേദം, പ്രായം മുതലായവയെ അസ്പദമാക്കി ഒന്നുമുതൽ രണ്ടുവരെ ഘൃതം, പഞ്ചസാര, തേൻ,

സർവ്വത്തു് മുതലായതിൽ ചേർത്തു് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. പ്രായേണ ഒരു തുള്ളി മതിയാവുന്നതാണുതാനും. സേവിക്കുന്നതു് വായിൽ പററിയാൽ വാപഴുപ്പു മുതലായി പല ഏടാകൂടങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു് ഭയങ്കരമായ ഒരു ക്ഷോഭാത്മകവിഷ(Irritant Poison)മാണെന്നു മുൻപറഞ്ഞതല്ലോ. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ വൈദ്യന്മാരുടെ എല്ലാവിധ പരിഗണനകളേയും അതിക്രമിച്ചു് ഇതിൻെറ എത്ര ചെറിയ മാത്രയും ചിലരിൽ മരണത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതാണ്. അമാശയദാഹം, കണ്ഠദാഹം, ഉദരശൂലം, അരതി, ഛർദ്ദി, അതിസാരം ഇവയെ ഉണ്ടാക്കി, മരണകരമായി പരിണമിക്കയാണു പതിവു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ, പല പരിഹാരങ്ങളും വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒന്നാന്തരം ചന്ദനത്തിൻെറ യുക്ത്യനുസരണമുള്ള ഉപയോഗത്തോളം ക്ഷിപ്രഫലപ്രദമായി മറെറാന്നും അനുഭവത്തിൽ ഇല്ല. പുളിച്ചതൈരു്, മോരു്, ചെറുനാരങ്ങാരസം മുതലായവയും ആവശ്യാനുസരണം യുക്തിപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കപ്പെടാവുന്നവയാണ്.

അയുർവ്വേദവൈദ്യന്മാർ നീർവാളം ശുദ്ധിചെയ്യാതെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക പതിവില്ല. ശുദ്ധിക്രമം, ശാസ്ത്രത്തിലും, നടപ്പിലും, പല രീതിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. രസേന്ദ്രസാരസംഗ്രഹത്തിലെ ശോധനവിധിയാണ് ഇവയിൽ എല്ലാത്തിലും അധികം ഗുണകരമായി തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. വിധി താഴെ എഴുതുന്നു:—

"നിസ്തുഷം ജയപാലസ്യ ബീജാകൃത്വാ വിചക്ഷണഃ
ഏതൽബീജസ്യ മത്സ്യാണ്ഡ പത്രവൽ പരിവർജ്ജയേൽ
അഷ്ടമാംശേന ചൂർണ്ണേന ടങ്കണസ്യ ച മേളയേൽ
കേശയന്ത്രേ ച തൽഭാവ്യം പാച്യം ദുഗ്ദ്ധേ സുസംപ്ലുതം
ത്രിരാത്രം ശുദ്ധിമായാതി ജൈപാലമമൃതോപമം."

നീർവാളക്കുരുവു് എരുമച്ചാണകവെള്ളത്തിൽ—ചിലേടത്തു പശുവിൻചാണകവെള്ളത്തിലും—പുഴുങ്ങി പരിപ്പെടുത്തു് അകത്തുള്ള ഇല കളഞ്ഞു് എടുക്കുന്ന നടപ്പുണ്ടു്. ഈ വിധി പരിപ്പിനു മാർദ്ദവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു പുറമെ അല്പമായി നീർവാളത്തിൻെറ വിഷശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമാകുന്നതുമാണ്. ഇങ്ങിനെ ചാണകനീരിൽ പുഴുങ്ങി ശുദ്ധമാക്കി എടുത്താലും പിന്നീടും രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം പശുവിൻപാലിൽ പുഴുങ്ങി കഴുകി എടുക്കുന്നതു് ഇതിൻെറ നിരപായതയ്ക്കു കൂടുതൽ സഹായകരമാകുന്നു. നീർവാളപ്പരിപ്പിൽനിന്നു് അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തൈലാംശം കുറവും പരിപ്പിൻെറ (Seed Meal) അംശം അധികവുമായി വന്നാൽ ഛർദ്ദി മുതലായ ഉപദ്രവങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നുള്ളതാണ്. ശരിക്കു ശുദ്ധമായാൽ, ഇതു്, ഛർദ്ദ്യാദി ഉപദ്രവങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കാതെ ശരിയായ വിരേചന(Purgation)ത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. ശരിക്കു ശുദ്ധമാക്കിയ നീർവാളം ഒന്നുമുതൽ രണ്ടുവരെ ഗ്രെയിൻ(അരമുതൽ ഒരു കുന്നിക്കുവരെ) ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. ബാലൻ, വൃദ്ധൻ, ദുർബ്ബലശരീരൻ

ഗർഭിണി, ക്ഷയരോഗി ഇവരിൽ ആരിലും നീർവാളം പ്രായേണ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു.

നീർവാളത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, മററു വിഷദ്രവ്യങ്ങളുടേയും ഉപയോഗത്തിൽ അവയുടെ മാത്രയെ സംബന്ധിച്ചു കുറേക്കൂടി ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുവാനുള്ളതാകുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഏതാദൃശൗഷധങ്ങൾ ചേരുന്ന യോഗങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മാത്രകൾ ഇക്കാലത്തെ മനുഷ്യരുടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കും ആഹാരരീതിക്കും പററിയതാണോ എന്ന ചിന്ത ഇങ്ങിനെയുള്ള ഔഷധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഭൈഷജ്യരത്നാവലിയുടെ ഈ അടുത്തകാലത്തെപ്പതിപ്പിൽ, രസം വത്സനാഭി ഹരിതാലം മുതലായവ ചേരുന്ന പലേ യോഗങ്ങളുടേയും മാത്രകൾ ചുരുക്കി എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ബാലചികിത്സയ്ക്കുകൂടി ഏതാദൃശൗഷധങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. പറയത്തക്ക ശാസ്ത്രജ്ഞാനമോ, ഔഷധങ്ങൾ ശരീരാന്തർഭാഗത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളെപ്പററി, (Action of Medicines) ശരിയായ ബോധമോ ഇല്ലാതെ കേവലം പാരമ്പര്യത്തെയും അശുദ്ധങ്ങളായ ഗ്രന്ഥപാഠങ്ങളെയും അസ്പദമാക്കി ഇവയുടെ ഉപയോഗം പലരും ചെയ്തുപോരുന്നു. ആയുർവ്വേദൗഷധങ്ങൾ നിരപായങ്ങളാണെന്നുള്ള പൊതുവിശ്വാസമാണ്, ഇപ്രകാരം കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിൽനിന്നു സംഭവിക്കാവുന്ന അപകടങ്ങളിൽനിന്നു തൽപ്രയോക്താക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഈവക ഔഷധങ്ങൾ ചേരുന്ന യോഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഒരു മാത്രയുടെ എത്ര ശതമാനം ഏതാദൃശൗഷധങ്ങളുടെ ചേരുമാനം വരുന്നു എന്നുകൂടി കണക്കാക്കി മാത്ര നിശ്ചയിക്കുന്നതു് ഗുണകരമായിരിക്കും.

മാത്രയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആയുർവ്വേദം അതു് നിശ്ചയിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടു്, വൈദ്യന്മാരുടെ യുക്താധികാരത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കയാണ്. കേവലം ബാലചികിത്സയിൽ കൂടി "ത ഏവ ദോഷാദൂഷ്യാശ്ച ജ്വരാദ്യാ വ്യാധയശ്ച തൽ അതസ്തദേവ ഭൈഷജ്യം മാത്രാതസ്യ കനീയസീ" എന്നു സാമാന്യനിർദ്ദേശം ചെയ്തുവിടുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാർ, ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേക നിഷ്കർഷചെയ്തു് മാത്ര ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെ അങ്ങിനെതന്നെ ആയുർവ്വേദവൈദ്യന്മാർ അനുകരിക്കണമെന്നില്ലെങ്കിലും, വത്സനാഭി, നീർവാളം, പാഷാണം മുതലായ വിഷൗഷധങ്ങൾ ചേരുന്ന യോഗങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കയോ, കുറഞ്ഞപക്ഷം അതുകൂടി മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടു് മാത്ര ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതു് നന്നായിരിക്കും. അവരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം വയഃക്ലിപ്തി അനുസരിച്ചുള്ള സമാന്യമാത്രാക്രമം താഴെ പറയുന്നതുപോലെയാണ്.

വയസ്സ്.	മാത്ര.
21-മുതൽ 60-വരെ.	ഒരു പൂൎണ്ണമാത്ര.
14 ,, 20 ,,	2/3
7 ,, 14 ,,	1/2
4 ,, 7 ,,	1/3
3 ,, 4 ,,	1 4
2 ,, 3 ,,	1/6
1 ,, 2 ,,	1/8
ഒന്നിൽതാഴെ	1/12

സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരുടെ മാത്രാപ്രമാണം ദുർല്ലഭമായെ ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു എന്നുള്ള ആയുർവ്വേദാഭിപ്രായം ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാൎക്കും ഉള്ളതാണു്. Croton Liniment എന്നോ Linimentum Crotonis എന്നോ പറയാവുന്ന ഒരുവക ക്രിയാക്രമം നീർവാളക്കുരുകൊണ്ടോ നീർവാളതൈലംകൊണ്ടോ ഇംഗ്ലീഷുവൈദ്യന്മാർ ചെയ്യാറുണ്ട്. കാസം, ആമവാതം, ക്ഷയം മുതലായവയുടെ ചില അവസ്ഥകളിലാണു് ഇതു ചെയ്തുവരാറുള്ളതു്.

"ധാതുപരിണാമക്രമം."

(തുടൎച്ച.)

By Vaikom P. Madhava Iyer A. V. College.

3. കേദാരകല്യാന്യായം.

അതായതു്, ഒരു വലിയ തടാകത്തിൽനിന്നും ഒരുതോട്ടുവഴി വെള്ളം ഒഴുകുന്നുണ്ട്. ഈ തോട്ടിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി കുറെ വയലുകളും ഉണ്ട്. ഈ വയലുകളിലേക്കു തോട്ടിൽനിന്നു നേരിട്ടും, അടുത്ത വയലൂടെയും വെള്ളം വന്നുചേൎന്നിട്ടു് നെല്ലുകൾക്കു പുഷ്ടിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരമാകയാൽ ഇതുപോലെതന്നെ ശരീരത്തിലും രസാദി ധാതുക്കൾക്കു ക്രമമായിട്ടും, അതാതു ധാതുക്കൾക്കു നേരിട്ടും പുഷ്ടി ഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ "കേദാരകുല്യാന്യായ"പ്രകാരമാണു് ശരീരത്തിൽ ധാതുപരിണാമം നടക്കുന്നതു് എന്നു ചിലർ പറയുന്നു.

ആയതു് ആമാശയാദികളാകുന്ന തടാകത്തിൽനിന്നും, അനവരതം വേർതിരിയുന്ന സാരാംശം കുല്യകളാകുന്ന രസവാഹികൾവഴി ശരീരമെങ്ങും പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ട്, "വ്യാനേന രസധാതുർഹി — ഇത്യാദി

പ്രമാണമനുസരിച്ചു സകല ശരീരത്തിലും സഞ്ചരിച്ച് അതാതു ധാതുക്കൾക്കു നേരിട്ടും, കൂടാതെ “രസാദ്രക്തം തതോ മാംസം...” എന്നിത്യാദി പ്രമാണമനുസരിച്ച് രസത്തിൽനിന്നു രക്തവും, രക്തത്തിൽനിന്നു മാംസവും—ഇപ്രകാരം ക്രമമായും ആണ് ധാതുക്കൾ പരിണമിക്കുന്നത്.

* അതായത് ആഹാരരസത്തിൽനിന്നും രസധാതുസ്ഥമായ ഭൂതാഗ്നി “പാർത്ഥിവാഃ പാർത്ഥിവാനേവ” എന്നിത്യാദി തത്വപ്രകാരം, രസത്തിനോടു തുല്യമായ സ്നിഗ്ദ്ധാദിഗുണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് രസത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നു. അവശേഷഭാഗത്തെ രസധാത്വഗ്നി പചിച്ച് കിട്ടാംശത്തെ സ്നിഗ്ദ്ധമായ കഫമായിട്ടും, സാരാംശത്തെ രക്തസദൃശമായിട്ടും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു രക്തസ്ഥമായ ഭൂതാഗ്നി തത്തുല്യങ്ങളായ ഭൂതഗുണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് രക്തത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, ശേഷങ്ങളായതിനെ രക്തധാത്വഗ്നി പചിച്ച് കിട്ടാംശത്തെ തീക്ഷ്ണോഷ്ണമായ പിത്തമായും, സാരാംശത്തെ മാംസസദൃശമായും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് മാംസധാതുസ്ഥഭൂതാഗ്നി തത്സമാനങ്ങളായ ഭൂതാംശത്തെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് മാംസത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, ശേഷം ഭാഗത്തെ മാംസധാത്വഗ്നി പചിച്ച് കിട്ടാംശത്തെ നവദ്വാരമലങ്ങളായും, സാരാംശത്തെ മേദോസദൃശമായും ആക്കുന്നു. അതിൽനിന്നു മേദോധാതുസ്ഥിതമായ ഭൂതാഗ്നി തത്തുല്യമായ ഭൂതഗുണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് മേദസ്സിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, ശേഷം ഭാഗത്തെ മേദോധാത്വഗ്നി പചിച്ച് കിട്ടാംശത്തെ സ്വേദമായും, സാരാംശത്തെ അസ്ഥിസമാനമായും ആക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് അസ്ഥിസ്ഥമായ ഭൗതികാഗ്നി തത്സദൃശങ്ങളായ ഭൂതഗുണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് അസ്ഥിയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, ശേഷം ഭാഗങ്ങളെ അസ്ഥിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അഗ്നി പചിച്ച് കിട്ടാംശത്തെ നഖമായിട്ടും, രോമങ്ങളായിട്ടും സാരാംശത്തെ മജ്ജാസദൃശങ്ങളായിട്ടും ആക്കുന്നു. മജ്ജസ്ഥമായ ഭൂതാഗ്നി മുൻപറഞ്ഞതിൽനിന്ന് തത്തുല്യങ്ങളായ ഭൂതാംശങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് മജ്ജയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, ശേഷംഭാഗത്തെ മജ്ജാധാത്വഗ്നി പചിച്ച് കിട്ടാംശത്തെ അക്ഷിത്വക്‌വിട്ടുകളുടെ സ്നേഹങ്ങളായിട്ടും, സാരാംശത്തെ ശുക്ലസദൃശമായിട്ടും ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് ശുക്ലസ്ഥമായ ഭൂതാഗ്നി തത്സമാനങ്ങളായ ഭൂതഗുണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു പചിച്ച് ശുക്ലത്തിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, ശേഷംഭാഗത്തെ ശുക്ലധാത്വഗ്നി പചിച്ച് ഓജോരൂപത്തിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. [ഈ ഓജസ്സിനെ ശുക്ലത്തിന്റെ മലമായിട്ടാണ് ശാസ്ത്രത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ശരീരധാരണവിഷയത്തിൽ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന ഈ ഓജസ്സിനെ മലശബ്ദം കൊണ്ടു് വിവക്ഷിക്കുന്നതു യുക്തമാണോ? എന്നൊരു പ്രശ്നത്തിന് അവകാശമുണ്ടു്. ആയതിനെക്കുറിച്ച് പ്രകൃതത്തിൽ വിസ്തരഭയത്താൽ വിവരിക്കുന്നില്ല.]

---

* കാര്യഗൗരവമായ ഈ സെൻറൻസിനെ രസഹീനമാണെന്നു വിചാരിച്ചു തള്ളാതെ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നപേക്ഷ.

ഈ വിധത്തിലുള്ള പചനക്രമത്തിൽ, ആധുനികർ ഭൗതികാഗ്നിയുടേയും, ധാത്വഗ്നിയുടേയും പചനകർമ്മം ഇവിടെ നടക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുപോരുന്നത്.

"അന്നഭൗതികധാത്വഗ്നികർമ്മേതി പരിഭാഷിതം" എന്നുള്ള വചനംകൊണ്ട് നമ്മുടെ പ്രാചീനാചാര്യന്മാരും ഇപ്രകാരംതന്നെ "ഭൂതധാത്വഗ്നി"കളുടെ കർമ്മം ഇവിടെത്തന്നെ നടക്കുന്നതായിട്ടാണ് പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഇപ്രകാരമാണ് ശരീരത്തിൽ ധാതുപരിണാമം നടക്കുന്നത് എന്ന് ചില ആചാര്യന്മാർ പറയുന്നു. ഇതിനുള്ള ശാസ്ത്രതത്വമെന്തെന്നാൽ:—

"പരസ്പരോപസ്തംഭാൽ ധാതുസ്നേഹപരംപരാ."

അതായത് ശരീരമാസകലം രസാദിധാതുക്കളെ വഹിക്കുന്നതുകളായ സ്രോതസ്സുകളാൽ നിബിഡങ്ങളായിരിക്കുകയാൽ, രസാദിധാതുക്കൾക്കു സ്നേഹപരമ്പരത്വം ഉണ്ടാകുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ രസത്തിലുള്ള സ്നിഗ്ദ്ധത, രക്തത്തിന്നും, രക്തത്തിൽനിന്നു മാംസത്തിന്നും ഇപ്രകാരം ക്രമേണ ശുക്ലാന്തംവരെ ആഹാരരസത്തിന്റെ സ്നിഗ്ദ്ധാംശം എത്തിച്ചേരുന്നു എന്നും, അപ്രകാരം ചെന്നാണ് രസാദിധാതുക്കൾ പുഷ്ടിയെ പ്രാപിക്കുന്നത് എന്നുമാണ് ഈ ശാസ്ത്രതത്വത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഇതേ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയാണ് മുമ്പു വിവരിച്ചതും.

അതിനാൽ ഈ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരമുള്ള രണ്ടു തരത്തിലും (ക്രമമായിട്ടും, നേരിട്ടും) ശരീരത്തിൽ ധാതുക്കൾക്ക് പരിണാമം ഉണ്ടെന്നും, അങ്ങിനെ നടക്കുന്നത് "കേദാരകുല്യാന്യായ"ത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണെന്നും മനസ്സിലായി. ഇപ്പോൾ ലൗകികമായിട്ടു സ്വീകരിച്ചുവരുന്ന ന്യായവും ഇതുതന്നെയാകുന്നു എന്നും നമുക്ക് ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ധാതുപരിണാമക്രമത്തിൽ ചില കാലവ്യത്യാസംകൂടെ ഉണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ കാണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായത്:—

"കേചിദാഹുരഹോരാത്രാൽ ഷഡഹാദപരേ പരേ
മാസേന യാതി ശുക്ലത്വമന്നം പാകക്രമാദിഭിഃ
സന്തതം ഭോജ്യധാതൂനാം പരിവൃത്തിസ്തു ചക്രവൽ."

നാം കഴിക്കുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങൾ, ക്രമേണ പാകത്തെ പ്രാപിച്ച് ശുക്ലത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നത് "ഒരഹോരാത്രം"കൊണ്ടാണ് എന്നു ചില ആചാര്യന്മാരും, അങ്ങിനെയല്ല "ആറുദിവസം"കൊണ്ടാണ് ശുക്ലത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നത് എന്നു ചില ആചാര്യന്മാരും, മററുചിലർ "ഒരുമാസം"കൊണ്ടാണ് ശുക്ലത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നത് എന്നും പറയുന്നു.

എന്നാൽ ഭോജ്യങ്ങൾക്കും, ധാതുക്കൾക്കും, എല്ലാ സമയവും ഒരു കറങ്ങുന്ന ചക്രമെന്നപോലെ പാകം നടന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

ഈ പറഞ്ഞ എല്ലാ അഭിപ്രായങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ "കേദാരകുല്യാന്യായ"ത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അനുയോജ്യവുമാണ്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ധാതുക്കൾക്കു നേരിട്ടുള്ള പാകം വരുന്നതു് ഒരുദിവസംകൊണ്ടാണ്. അതിനുദാഹരണമായിട്ട് നാം വൃഷ്യങ്ങളായ ക്ഷീരം മുതലായവയെ ഭക്ഷിച്ചാൽ അതു പചിച്ച് രസമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ വ്യാനവിക്ഷിപ്തമായിട്ട്, അതിൽ മുഴുവൻ ശുക്ലസമാനഗുണങ്ങളടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പെട്ടെന്നുതന്നെ ശുക്ലത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം നേരിട്ടുള്ള പരിണാമക്രമം ഒരഹോരാത്രംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതും ആകുന്നു. ഇതുപോലെ ചില ഭേഷജങ്ങളും ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു് പാകത്തെ പ്രാപിച്ചു ഫലത്തെ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനുദാഹരണം അവിപത്തി മുതലായ ലേഹങ്ങൾ വിരേചനാർത്ഥം ഉപയോഗിച്ചാൽ അധികം താമസിയാതെ ഫലത്തെ കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ അഗസ്ത്യരസായനം, വസിഷ്ഠരസായനം മുതലായതുകളെ സേവിച്ചാൽ ഇപ്രകാരം പെട്ടെന്നു ഫലത്തെ കാണിക്കുന്നില്ല. അതു ക്രമേണ പചിച്ച് രസമായി മുൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഒരുമാസംകൊണ്ടു മാത്രമേ ശുക്ലത്വത്തെ പ്രാപിച്ച് ഫലത്തെ കാണിക്കുന്നുള്ളു. ചിലപ്പോൾ അതിൽ കൂടുതലും വേണ്ടിവന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ഈ ന്യായത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഒരു മാസക്രമവും അടങ്ങുന്നുണ്ട്. ഇനി ആറുദിവസം എന്നുള്ള കണക്കെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും ഈ ന്യായത്തിൽ കൊള്ളിക്കാം. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ജ്വരത്തിൽ സപ്തധാതുഗതങ്ങളായിരിക്കുന്ന ആമം പചിച്ചതിനുശേഷം ഏഴാംദിവസം മാത്രമേ കഷായപാനം വിധിക്കുന്നുള്ളു. ഇതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നുവച്ചാൽ ധാതുസ്ഥിതമായ ആമം ക്രമേണ പചിച്ച് ആറുദിവസംകൊണ്ടു മാത്രമേ ജീർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്നുള്ളു. ഇപ്രകാരമാകയാൽ ആറുദിവസമെന്നു പറഞ്ഞതും ഇതിൽ അടങ്ങുന്നു. ഇപ്രകാരമാകയാൽ സർവ്വത്ര സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളതും, ഇതരമതങ്ങൾക്കു പരസ്പരവിരോധത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാത്തതും ആയ ന്യായം "കേദാരകുല്യാന്യായം"തന്നെ എന്നു സ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു്, ഞാൻ ദീർഘമായ ഈ "ധാതുപരിണാമക്രമവാദത്തെ" ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഔഷധപ്രഭാവം അഥവാ കൊഞ്ഞനംകാട്ടൽ.

(വൈദ്യകലാനിധി, കെ. എൻ. രാമൻപിള്ള

ഭാരതീയമഹാവിദ്യാലയം കോട്ടയം.)

(തുടർച്ച)

ഹോമിയപ്പൊതിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പല ഔഷധങ്ങളും രോഗങ്ങളുടെ പേരുകളും അലൊപ്പതി ചികിത്സയിലുള്ളതാകയാൽ ഹോമിയപ്പൊതി ഒരു സ്വതന്ത്രചികിത്സയാണോ എന്നു ഞാൻ എന്റെ മുൻലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ അൎത്ഥം മി. പിള്ള മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. രോഗങ്ങളുടെ പേരുകൾ എന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അൎത്ഥം വെറും സംജ്ഞയെ ആസ്പദമാക്കിയല്ലെന്നും ഓരോ രോഗം ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇവയെ ആസ്പദമാക്കിയാണെന്നും ഇനിയെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കിയാൽ കൊള്ളാം. (ഒരു സാധനത്തിൽനിന്നും ഉൽഭൂതമാകുന്നതോ ഉണ്ടാകുന്നതോ ആയ മറെറാരു സാധനത്തിന്റെ ഗുണം മൂലവസ്തുവിന്റെ ഗുണമായിരിക്കുമെന്നു് വാദിക്കുന്ന മി. രാമൻപിള്ളയ്ക്കു രസതന്ത്രജ്ഞാനം വളരെ കുറവാണെന്നനുമാനിക്കാനെ മാൎഗ്ഗം കാണുന്നുള്ളു.) എന്നു മി പിള്ള പറയുന്നു. ഒരു സാധനത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മറെറാരു സാധനം മൂലവസ്തുവിന്റെ ഗുണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കയുള്ളു എന്നു ഞാൻ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല. പ്രായേണ മൂലവസ്തുവെ ആശ്രയിച്ചാണു് ഇരിക്കുന്നതെങ്കിലും വ്യത്യസ്തമായും ഇരിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നുള്ളതു് ആയുൎവേദശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാന തത്വമാകുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനു് മി. പിള്ള കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദാഹരണം ശരിയല്ല. നെയ്യു് പാലിൽനിന്നാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിലും രണ്ടിന്റെയും ഗുണം രണ്ടുതന്നെ എന്നു മി പിള്ള പറയുന്നതു് അതേപടി സമ്മതിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇവയുടെ ഗുണങ്ങൾക്കു് ഉൽകൎഷാപകൎഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടും ഗുണസാമ്യമുള്ളവയാണു്. നേരെമറിച്ചു് പാലിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന മോരു്, തൈരു് ഇവയാണു് ഗുണനിരൂപണത്തിൽ ആയുൎവേദപ്രകാരം വ്യത്യസ്തമായിട്ടുള്ളതു്. എനിക്കു് രസതന്ത്രജ്ഞാനം വളരെ കുറവാണെന്നു മി. പിള്ള പറയുന്നതിൽ യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടാകുമെന്നു് എനിക്കു് അല്പംപോലും ശങ്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ രസതന്ത്രജ്ഞാനമുള്ള മി. പിള്ള പറയുന്ന അബദ്ധജല്പനകളിൽ എന്റെ രസതന്ത്രജ്ഞാനമില്ലായ്മ മുങ്ങിപ്പോകുമല്ലോ എന്നാണു് എന്റെ സമാധാനം. (മലം ഉണ്ടാകുന്നതു് ആഹാരത്തിൽനിന്നാണെങ്കിലും രണ്ടിന്റെയും വ്യത്യസ്തമായ ഗുണം ഞാൻ പറയാതെ മി. രാമൻപിള്ളയ്ക്കും അറിയാവുന്നതാണെന്നു്, എന്നെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന മി. പിള്ളയോടു് ആഹാരത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ചു മലത്തിനും വ്യത്യസ്തത ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണെന്നു് പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു

ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ഉൽഘാടനാവസരത്തിൽ ശസ്ത്രക്രിയയെ സംബന്ധിച്ച് മി. പിള്ള പ്രസംഗിച്ച അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ അബദ്ധങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ച് ആയുർവേദത്തിലെ ശസ്ത്രക്രിയയെ സമർത്ഥിച്ചതായ ഒരു വൈദ്യകലാനിധിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെയും ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നും അതിൽ അദ്ദേഹം നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു എന്നും പറയുന്നു. ഇതിൽ മി. പിള്ളയ്ക്കു് വ്യസനമുണ്ടെങ്കിലും എനിക്കു അത്യധികമായ സന്തോഷമാണുള്ളതെന്നും, ഹോമിയപ്പൊതിയും, അലോപ്പതിയും, ആയുർവൈദ്യവും, ഔഷധശാസ്ത്രങ്ങളാണെന്നും ഇവയിലൊന്നിലുംതന്നെ ശസ്ത്രക്രിയ വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും സാഭിമാനം അബദ്ധപ്രസ്താവന ചെയ്യാൻ മി. പിള്ളയ്ക്കു ലജ്ജതോന്നാതിരുന്നതിൽ നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആയുർവൈദ്യത്തിലെ ശസ്ത്രക്രിയയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നതായാൽ അതു് വളരെ വിസ്തൃതമായ ഒരു ഉപന്യാസമായിത്തീരാൻ വകയുള്ളതുകൊണ്ടും അതെ സംബന്ധിച്ച് വൈദ്യസാരഥിയിൽതന്നെ ഒരു ലേഖനം എഴുതണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ദിങ്മാത്രസൂചനയായി അല്പം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

> കായബാലഗ്രഹോർദ്ധ്വാംഗശല്യദംഷ്ട്രാജരാവൃഷാൻ
> അഷ്ടാവംഗാനി തസ്യാഹുഃ ചികിത്സാ യേഷു സംശ്രിതാഃ.

കായചികിത്സ, ബാലചികിത്സ, ഗ്രഹചികിത്സ, ഊർദ്ധ്വാംഗചികിത്സ, ശല്യചികിത്സ (ശസ്ത്രക്രിയ) ദംഷ്ട്രാചികിത്സ, ജരാചികിത്സ, വൃഷചികിത്സ ഇങ്ങനെ അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽ എട്ടു ചികിത്സാവിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ചികിത്സകൾ മുഴുവനും ഇവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അഷ്ടാംഗഹൃദയം എന്ന വാക്കിൻെറ പോലും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാതെ ആയുർവേദത്തിലും ശസ്ത്രക്രിയ ഇല്ലെന്നും മററും പ്രസംഗപീഠത്തിൽ കയറി അബദ്ധം ജല്പിച്ചതു് ഇതേവരെയായിട്ടും അബദ്ധമാണെന്നുപോലും മനസ്സിലാകാത്ത മി. പിള്ളയോടു് എതിർവാദത്തിന് ഒരുങ്ങിയതു് അബദ്ധമായി എന്ന് എനിക്ക് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും എൻെറ അദ്യത്തെ വിമർശനലേഖനം നിമിത്തം മി. പിള്ളയുടെ രണ്ടാമത്തെ ഔഷധപ്രഭാവം എന്ന ലേഖനം അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ അവസാനിക്കുകയും ഇതരവൈദ്യശാസ്ത്രരീതികളെ ആക്ഷേപിക്ക എന്ന മരായപോലും ഇല്ലാതാകയും ചെയ്തു എന്നും സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

രണ്ടു സംശയങ്ങൾ.

1

"പക്ഷാൽ പക്ഷാൽ ഛർദ്ദനാന്യഭ്യുപേയാൽ മാസാന്മാസാൽ ശോധനാന്യപ്യധസ്താൽ ശുദ്ധിർമ്മൂർദ്ധ്നിസ്യാത്ത്രിരാത്രാത്ത്രിരാത്രാൽ ഷഷ്ഠേ ഷഷ്ഠേ മാസ്യസൃങ്മോക്ഷണാനി." മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥം കുഷ്ഠചികിത്സിതോപസംഹാരത്തിൽ സാമാന്യചികിത്സയായി പഠിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. എന്നാൽ അതിനെ ഒരു രോഗിയിൽ പ്രവത്തിക്കേണ്ട സമ്പ്രദായം എങ്ങിനെയാണെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല.

പതിനഞ്ചീതുദിവസം കൂടുമ്പോൾ ഛർദ്ദിപ്പിക്കേണമെന്നും, ഓരോമാസം കൂടുമ്പോൾ വിരേചിപ്പിക്കണമെന്നും മുമ്മൂന്നുദിവസം കൂടുമ്പോൾ വിരേചനനസ്യം ചെയ്യണമെന്നും ആറാറുമാസം കൂടുമ്പോൾ രക്തമോക്ഷം ചെയ്യേണമെന്നുമാണല്ലൊ. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞതു് കൃമികോപക്രമവിധിയാണെങ്കിൽ (പക്ഷാദ്വിരേകോ വമിതേ—സ്നാതുകാമസ്സ്രുതാസൃജാം—ശുദ്ധാനാം ദത്തവസ്തീനാം) എന്നും മറ്റുമുള്ള വിരോധങ്ങളെ എങ്ങിനെ പരിഹരിക്കാം. അതല്ല പതിനഞ്ചീതു ദിവസം കൂടുമ്പോൾ വമിപ്പിക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ അങ്ങിനെ എത്ര പ്രാവശ്യം വേണം. സമ്യഗ്യോഗലക്ഷണംവരെ എന്നു പറയുന്നതായാൽ (പക്ഷാൽ പക്ഷാൽ) എന്നു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. വിരേചനാദികളും മേൽപ്രകാരംതന്നെ. (യാവദ്രോഗശമനം താവൽ) എന്നാണെങ്കിൽ മേൽപറഞ്ഞ എല്ലാ ക്രിയകൾക്കും ബാധകമാണോ അല്ലാ ചിലതിന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്നൊ. ഇങ്ങിനെ എല്ലാംകൂടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ സംശയം വദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ ഒരുവിധത്തിലും മനസ്സിന്നു സമാധാനം വരത്തക്കവണ്ണം ഒരുവഴിയും കാണാത്തതുകൊണ്ടു തദ്വിദ്യന്മാരുടെ സമക്ഷം സംയശനിവൃത്തിക്കായിക്കൊണ്ടു സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കെ. ഇ.

2

അഷ്ടാംഗഹൃദയം ശല്യാഹരണവിധി അദ്ധ്യായത്തിൽ വക്രർജ്ജുതിര്യഗൂർദ്ധ്വാധഃശല്യാനാം പഞ്ചധാഗതിഃ എന്നും—അഷ്ടാംഗസംഗ്രഹത്തിൽ ത്രിധാ ഹി ഗതിഃ ശല്യാനാമൂർദ്ധ്വാധസ്തിര്യക് ച സാ പുനഃ പ്രത്യേകമൃജുവക്രഭേദേന ദ്വിവിധാ—ഇങ്ങിനെയും കാണുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവു് ഒരാളായതുകൊണ്ടു് രണ്ടു തരത്തിൽ കാണുന്നതു് എന്താണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. അടുത്ത വൈദ്യസാരഥിയിൽ ഇതിന്റെ സമാധാനം എഴുതിയാൽ കൊള്ളാം.

വൈദ്യൻ,
എം. നാരായണൻനമ്പൂതിരി.

ഡിസ്പെൻസറിയുടെ ഉൽഘാടനാവസരത്തിൽ ശസ്ത്രക്രിയയെ സംബന്ധിച്ച് മി. പിള്ള പ്രസംഗിച്ച അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ അബദ്ധങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ച് ആയുർവേദത്തിലെ ശസ്ത്രക്രിയയെ സമർത്ഥിച്ചതായ ഒരു വൈദ്യകലാനിധിയുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെയും ഉൾപ്പെടുത്തി എന്നും അതിൽ അദ്ദേഹം നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു എന്നും പറയുന്നു. ഇതിൽ മി. പിള്ളയ്ക്കു് വ്യസനമുണ്ടെങ്കിലും എനിക്കു അത്യധികമായ സന്തോഷമാണുള്ളതെന്നും, ഹോമിയപ്പൊതിയും, അലോപ്പതിയും, ആയുർവൈദ്യവും, ഔഷധശാസ്ത്രങ്ങളാണെന്നും ഇവയിലൊന്നിലുംതന്നെ ശസ്ത്രക്രിയ വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും സാഭിമാനം അബദ്ധപ്രസ്താവന ചെയ്യാൻ മി. പിള്ളയ്ക്കു ലജ്ജതോന്നാതിരുന്നതിൽ നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ആയുർവൈദ്യത്തിലെ ശസ്ത്രക്രിയയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നതായാൽ അതു് വളരെ വിസ്തൃതമായ ഒരു ഉപന്യാസമായിത്തീരാൻ വകയുള്ളതുകൊണ്ടും അതെ സംബന്ധിച്ച് വൈദ്യസാരഥിയിൽതന്നെ ഒരു ലേഖനം എഴുതണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ദിങ്മാത്രസൂചനയായി അല്പം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

കായബാലഗ്രഹോർദ്ധ്വാംഗശല്യദംഷ്ട്രാജരാവൃഷാൻ
അഷ്ടാവംഗാനി തസ്യാഹുഃ ചികിത്സാ യേഷു സംശ്രിതാഃ.

കായചികിത്സ, ബാലചികിത്സ, ഗ്രഹചികിത്സ, ഊർദ്ധ്വാംഗചികിത്സ, ശല്യചികിത്സ (ശസ്ത്രക്രിയ) ദംഷ്ട്രാചികിത്സ, ജരാചികിത്സ, വൃഷചികിത്സ ഇങ്ങനെ അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽ എട്ടു ചികിത്സാവിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ചികിത്സകൾ മുഴുവനും ഇവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അഷ്ടാംഗഹൃദയം എന്ന വാക്കിൻെറപോലും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാതെ ആയുർവേദത്തിലും ശസ്ത്രക്രിയ ഇല്ലെന്നും മറ്റും പ്രസംഗപീഠത്തിൽ കയറി അബദ്ധം ജല്പിച്ചതു് ഇതേവരെയായിട്ടും അബദ്ധമാണെന്നുപോലും മനസ്സിലാകാത്ത മി. പിള്ളയോടു് എതിർവാദത്തിനു് ഒരുങ്ങിയതു് അബദ്ധമായി എന്നു് എനിക്കു് ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും എൻെറ ആദ്യത്തെ വിമർശനലേഖനം നിമിത്തം മി. പിള്ളയുടെ രണ്ടാമത്തെ ഔഷധപ്രഭാവം എന്ന ലേഖനം അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തരീതിയിൽ ആയിത്തീരുകയും ഇതരവൈദ്യശാസ്ത്രരീതികളെ ആക്ഷേപിക്കുക എന്ന ഛായപോലും ഇല്ലാതാകയും ചെയ്തു എന്നും സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.
